

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vödávnik: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednòk na mêsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsaki ev. dühovnik i vučitel.

Têli ta preminôča, düši ta prestaioüča!

(I Petr. 2, 11–17)

Gda nás Peter apoštol opomina, kak „žaláre i tühence“, naj se zdržavamo od telovni žel, „štere se vojsküjejo prôti düši“, te nešče tô praviti, naj zatajimo svojo človöčo natúro. Ne velí nam: Odrignite se od etoga svêta, idte v klôšter, ali pocimprajte si málo kučo na srêdi velike göšče i tam živte v samnosti. Ne velí nam: Mantrájte vaše têlo z postom, bičüvanjem, zbrište vö z srcá vsako človöče zemelsko čütênje i kážte túžen obráz, gda veselja, blájženstva sunce síja na vás — i pri škrinji vaši lüblèni pa spêvajte veséle pesmi, tak da nebi navádni lüdjé, nego nikši drúgi, nadčloveči stvor bilí. Ár človek je lahko dober krstšeník brezi toga, ka bi zátájo svoje človéče bitje.

Apoštol ne právi, naj zatajimo svêt, nego na tô nás opomina, naj se ni v žalosti, ni v radosti ne spozábimo z toga, ka smo mí samo žalárje i vandrarje na etoj zemli. Či vedno pred öčmi mámo tô, ka nemamo eti stálnoga mesta, té se naša düša ne vtopí v tô preidöče zemelsko vživanje, nego v vsákoj radosti i dobröti čütí i zná: jas vse tô ednòk tú morem niháti. Te vu vsakom veselji, vživanji pitamo: Ali je tô në prôti Božoj voli? Ka právi k tomi Jezuš vu svojem evangeliomi?

Te právi krstšeník zná, ka či vglíh na etom svêti živé, ne živé samo za ete svêt,

ár pred sehom má eden vekivečen cio, v sebi edno svêto hrepenenje, štero ete svêt nemre vözadovoliti, štero njemi etak velí: Zdigni se, oh düša, prôti nébi, ár tam je tvoj očinski dom! Te právi krstšeník dá túdi düši, ka je njéno, naj se ne pogrozí vu greha močvari, nego naj má žitek vekivečni.

Na etom svêti je telko greha, šatan vedno okôli nás hodi, liki „erjüjôči oroslánj, iskavši, koga bi pôžro“ — i kelko düš se zgübi vu grehi! Te právi krstšeník pèido more kázati s svojim živlénjom túdi drúgim, posvedočiti more etomi svêti, ka je Gospodnomi Bôgi slúžiti díka i blájženstvo. S svojimi rečami i djánjem more túdi drúge predobiti za Kristušs, naj se vsepovsèdik diči imè Bože.

Tê prvi krstšanje so pred öčmi paganov živeli, bili so kak ovce med vukami i svojim oponášanjem so pridöbili pagane pod Kristušovo zástavo. Dnesdén so tê Kristušovi vörni túdi tak, kak da bi med grívimi paganmi živeli. Lüdjé i národje bolvanom, tühinskim bôgecom slúžijo i në Gospodnomi Bôgi. Či bi në tak biló, tè bi dao eden drúgomi pri méri živeti i ne bi lüdjé i národje na tô glédali, kak bi mogli eden drúgoga na nikoj spraviti.

Či bi denéšnji národje zaistino krstšanski bilí, té ne bi ščeli rešiti ete svêt z nevöle z hamišnim evangeliomom krivi mesiásov, ár bi ga že dávno rešili na podlági Kristušovoga evangelioma, šteri je fundament në samo verskoga, düševnoga,

nego tūdi našega vsákdeněšnjega živelnja. I prvle, zli sledi se porūti vsaki svetski rěd, či ne stoji na edno právom fundamentumí Kristušovoga evangeliuma.

Té drázi fundament morejo pokazati etomi nevōrvanomí svēti oni, ki so ešče vōrni Kristušovi. Jezuš je svoj nespremenjení evangelom na nás evangeličance zavūpo. Drágo, ali dužnosti i odgovornosti puo herbijo smo dōbili od naši verevrēti očákov. Kak živēno z tōv herbijov? Jeli je naše živelnje tákše, da ljudje z dobrí dēl naši vidōči naše živelnje, dičijo Gospodnoga Bogá? Kelko dūš smo pridōbili za evangelium, ali smo ga pa mogōče i mí zatájili? Kak bomo ednōk račun dávali od talentuma, šteri je na nás zavūpani?

Jaj nam, či smo za volo včaglivosti, malovernosti i vūčnosti zakopali te talentum i nē smo vūpali tržiti, obračati se med ljudmi z njim! Jaj nam, či se z tem ščemo vōzgovárjati, ka nás je malo! Ar Jezuš je tem svojim vōrnim pravo: „Neznáte, ká edno malo kvasá gene, spremeni celo testō.“ I nađale: „Vi ste sōl, s kem de se solilo, či ste vi tūdi neslání, vūki i nemární? Vi ste svēta svetlost . . . tak se naj svēti vaša svetlost pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela i dičijo vašega očō nebeskoga!“ „Vi ste . . .“ Jezuš tūdi nam pravi tō Jeli smo kak kvás, kak sol, kak svetlost? Jeli smo Jezušovi vōrni? Ar Jezuš potom svoji vōrni ščē spremeniti ete hūdi svēt, da naj bude nōva rēba, nōva zemla ljudem na bláženstvo, Gospodnomí Bōgi pa na diko!

JUVENTUS.

Stáre mamice šorš.

Prípověst. Poslovenčo: FLISÁR JÁNOŠ.

Dostakrát sem čūo praviti ete govor: „Eden stariš leži zhráni gori desétero decē, kak desétero decē ednoga stariša prehráni.“ — Tō se mi je jáko nevervano i čūdno vidilo tečas, dokeč sem nē meo prilike od té pravice se ogvūšati.

Tá mála prigodka, štero etí dolí spīšem, tūdi svedōči, ka je tō bogme žalostna pravica.

* * *

Rávno malo pred tém so se notri obrnole na prámočnoga kmeta dvorišče z gospon dūhovnikom kōla. On je že notri stōpo vu hižo, ali cēhmešter se ešče zdá pohēra z sedelišča, pazlivo držl vu rōki v bēli rōbec zasūkani srebrni kehli i Gospodnove večérje drūge potrebčine.

Tūžna je tá hiža prejáko! Eden máli žitek se je z būdo etí z gori shájajōčim suncom, ali te míle materé pa zahája. — V-mládoj vrsti, bláj-

Španjolski orság. *)

(Z „Harangszó“ časopisa 1933 jul. 9. 28. števil.)
Poslovenčo Flisár Jánoš vp. vučít.

Vu Eurōpi jeste eden orság, šteri je dnesdén velkoga zanimanja i interesēranja prestor. Tō je Španjolski orság. Té orság je v-1931 leti z batrivenimi stopáji začno proti demokraciji drápati, štero so bár že pred več desetlinami z-príprávlajōčim delom i boji pripravleni v-tom vrēmeni doprinesli: z-trōnuša je stírao kralá i z-Rimom vse vezálje pretrgno. Vidmo, ka so bili toga zroki, šteri sád se je v-tom dvōjem dogodki dozoro?

Špánija je dosta dobila od Gospodna Bogá. V-prvoj vrsti v-materiální klnčaj. Má: v-500 000 kvadrátni kilometraj prestori bogate silje rodēče doline, vinopōvajōče lépe lege zréberja, lépe pomeranče, južni sád rodēče ligete, visike snōžnike, oljovoga drevja pūngrade i vsáke fēle skopolin bogáte bajce. — Že stáre Makkabeuša knige tak pišejo, ka je Špánia zláta i srebra domovina. (I Makk. 8, 3) Že tō je dosta znamenūvalo na té orság gledōč, ka so ga rimlanci pred Kristušom 210 létmi za svojo držēlo podzájeli i s

*) Konštateranja etoga članka so vzēta z Angleškoga Proteštantskoga Pravice društva glavnoga tájnika I. A. Kensita od španjolskoga orsága potūvanja i opisana noga skušenja z-Spain's new day (Španjolskoga orsága nōvi dnēvi) imenūvanoga zvezka ino z Angleškoga i Zvōněšnjega Biblinskoga društva preminōčega leta oznanila.

ženo, mřeti je oh kak težko — Gospodna skončanja so neprevídna.

Za máli čas za njima edua nemočna, vtrēta mamica štanka notri na vráta, pod ponošēnim rōbcom tak da bi kaj stískávala. V-pozakrpanom gvanti, z blēdim, prepádnjenim obrázom, velko sirōto káže.

Večkrát se nazá zglédne, tak da bi v-kákšem hūdom posli hodila, vdiljek po dvorišči idōča nakonci si na tam ležēči vōpodrēti stári rastov štōr dōlšsēde. Vkup se vlečē tam, tak da bi ji mřzlo bilō, no či lepō, toplo sija jesénsko sunce; obri njé gláve se pa šereg lástvic cvřč-kajōš vršēni, nji létanje šercáva z tūžnim poglédom. Mogōče se ona tūdi, liki té, napeláva i želē od etec vu toplēše krajine, vu blájženěšo domovino?

Kristušova večérja je tam notri odprávljena. Dūhovnik pá vōpride i na trnáci z trōštajōčimi rečami jemlé slobōd od vértá, šteri ga z dolí

svojov rimlanskov kulturov njê prve vrsti temel položili. Dosta je znamenüvalo ešče tomi orsági, ka se je v-njem pri cájti razšürilo kršćanstvo. Pavel apoštol k rimlancom pisanom listi v dvê mesti piše od toga nakanênja, ka de v Špánijo šô (Rim. 15, 24—28). Dnesdén je že pismeno potrdjeno, ka je Pavel apoštol uprav hodo vu Špániji, tam je gmáse grüntao i pri cájti razšürjávao i vkôrno kršćanstva svêti návuk i njega blagoslovno, zveličitelno semen sėjao.

Samô od sêbe se tak dá razmeti, kaj vu ednom tak velkom, bogatom, z-kulturov obravnanom i pri cájti pod kršćanstva plivom bodočem orsági, šteri je pôleg toga z nadárjene fajte (mužikantje, umetniki, gorinájditelje), kakšne mogućnosti prebivajo.

Špánija je vsigdár Ríma verna i na slúžbo gotova držáva bila. Či je od toga zišao glás, ka se je gde — znábíditi „jeretnikstvo“ zbúdílo, Špánija je bila ta prva, štera je hohárstva pomôč ponúdíla Rími. Špánija je odposlála ono z-160 hajôvov stojéčo, za neobládano imenüvano Armado prôti proteštantskoj Angliji, štere cíl je bio Anglijo nazáj zavrñóti vu pápo ovčárnico. (Ali grozno je osramotena bila.) V-1851 leti sta si pápa i španjolski králevski dvor závezek závezála, vu šterom sta oblúbila, ka medsebné interese bodeta zevse móči podpérála i naprê pomagála. Vu 1923 leti je pa te slédnji král XIII. Alfonz samovolno ponúdo svoj orság na slúžbo

k pápe interesov naprêpomáganji. Špánije vüčenje je celô vu rim. katoličanske cêrkví rôki bilô. Či je gder-gder edna proteštantska šôla postáviána, tó je držáva nateliko z dáčov ožméčála, kak kakšo obrtno nástavo. Rim. katoličanski pop je nezgovorno oblást meo. Nê je tak čüdo, či so se v Špániji nateliko povnôžali barátje (redovniki) i spatice (nüne). Pri začétki revolucije je v Špániji 65 311 nün i barátov bilô, tak je uprav lahko dôbo Španjolski orság: „nájbole katoličanski orság“, imé. Či gde, tak vu Špániji čeres prêk več stotín lét, da so popevje mirovno, pôleg svoji cílov vodíli i ravnali lüdstvo, je rim. kath. cêrkev priliko méla, da z močjov dostakrát naprê prinášane „svoje svête vzgoje“ (?) na eto lüdstvo pritisne pečát „ober vsega više stojéče katoličanske žitka ideje“.

I pri vsem tom, ka je dála Špánija svêti i štera so ona dela i dobra, na štere bi se té národ lèhko zezávao i gori pokazao, ka je človečanstvo tó ponjem zadóbilo?

Poznana je i dobro znána med národmi: španjolska *vraglivosť*. Či bár je istina tó, ka paščlivost, ali vraglivosť tüdi od národov krvi i ž njim prirodjenim nágibom stojí. Ali ka tó, kak vsáko drúgo hüdôbo, je z zvönêšnje stráni zhájajóčimi dühovnimi pliví mogućé predelati, na tó gledôč je nasledüvanja vrédna, lépa pélida Mussolini, ki je Europe te drúgi zadosta v-vraglívom héri stojéči národ, talijanskoga, Európe za eden te nájbole ponizen dela vréli národ znao navdúšiti.

povísňenov, túžnov glavôv vö sprevája. Ta stára mamica se medtém nevedôč k-njima pridruží, dolí se nagne i dühovniki rokô kúšne.

— Edno málo prošnjô bi méla, gospon dühovnik!

— No pa naprê jo dajte, dobra ženska!

— Samo med štirami očami bi jo rada dála naprê.

Pomali ideta eden pôleg toga ovoga po dugom dvorišči.

— Ka vam je imé, mamica? Ne spominam se, ka bi vás že vido.

— Kosec Petra vdovica sem, mené bogme nepoznajo, gosp. dühovnik. Na sprotolétje de njim ešče samo leto, ka so k-nam prišli, jas pa že več lét nemrem v-cêrkev hoditi, ár je naša cêrkev od nás dvê vóri hôda tak peški. Tó je moja nájvékša túga. Dokeč sem mogla, nití edne nedele sem nê zamúdíla i cêli tjeden sem si premišlávála od predge, štero sem čüla. Ali že

dvê leti jeste, ka sem betežasta, žmetno si odühávam i nogé me tüdi nedržíjo i zdá sem se tüdi li záto komaj-komaj gori zbfajála, i esi priklátíla, ár sem čüla, ka gospon dühovnika pripelajo k-siróti Kelemen Jánošovej ômlakinji.

— Što má na vás skrb?

— Nišče nê! Tó je tó, kaj sin — i njevova žena. Tú se držim pri njima, nê daleč od zvonika, vu spódnjem táti vési. Ali že bi se ráj vönê na brútili držála. Zakoj volo živé dônok etakša sama sebow neládajóča starica, šteroj že nišče nikšega haska nevzeme, geto okóli njé mládi vmérajó?! Preminóči tjeden sem jáko nevolna bíla, že sem se tróštála, ka príde moja vóra tüdi. Ali tó me je samo bolelo, ka sem nê mogla ešče ednók z-Kristušovov večérjov živeti.

— Oh, zaká ste pa nê poslali poméne? Srdcá bi príšao.

— Znájó, tó pêneze košta. Ne razmím pod tém g. dühovnika, znam, ka od siromáka nika

Rávnno tak je dobro znána Špánije zaostánjenost. Prebiválcov 50 odstoťkov nevê čteti i pisati. Španjolski vilic karakteristična obrazka je: *notário publico*; notáriš, ki na slobodnom mesti pod nébov má gori postavleni svoj stol i tam odprávla tím pisati neznánim písateľske ôpravice. Pri hižaj nega vodê, tó kúpújejo od vodôvozêčega človeka, ki jo po vési vozi i odáva. Čistôča je pri španjolcaj jáko na slaboj stopnji. Znáno je, ka se ednoga ali drúgoga národa civilizácia pôleg toga cení, kelko on žáje ponúca. Kakša tak má bidti španjolov civilizácia, gde te vékši táí lúdi niti nepozna žáje i niti se nemujva. I gde ešče pri ti prednjêši familij so se túdi čúduvali nad ednov angliškov dvorkinjo, štera je pokazala, kak trbê málo dête vsáki dén v kôpeli požájfati i zaprati.

Z zaostánjenostjov je túdi vkúp prikapčena španjolska šatringa, vúvstvo, bajanje i čalêrstvo. Španjolov vera navêkše z Márije legendov stojí. Jezus je pri nji nájvečkrát samo prôsto imê, šterô i tá nenavadna šega svedoči, ka tam povôli jeste „Jezus“ iména pojbarov. B blijo popevje za „húdo knigo“ glásijo. Te eden hírešen njhiov *Márie steber* je: montserrálska Čarna Devica. Rimska cêrkev tó glási od toga, ka ga je Lukáč evangelišta zrezao i osnôvo vò, pa je znáno, ka je on niti nê bio kamenár, nego doktor. Na visikoga bregá zréberji stojí i dônok je bilò vrêmen, gda je po megnenji 20-20 lúdi prihájalo k njemi ga kúšúvat. Tak je bio té Márie steber

zláta bajca. Vu Saragossi dvê cêrkvi jesteta. Ta edna se od Zveličitela imenúje, tó malo štoj poglêdne. Ta ova se od Device Márie imenúje i tá je vsigdár nabito puna bíla. Tam jeste naime eden hírešen steber, od šteroga tó právijó, ka gda je ednok Jakob apoštoí v Špániji predgao i národ je protivni nástop skažúvao, na bátrivanje je eden batalion angelov na tom stebri prineslo v Saragasso z Palestine Devico Marijo. Sledi se je Márija v zrâki žnjega nazâ v Svêto zemlò povrnôla, ali steber je tam ostao, šteroga zdâ jezêrke kúšújejo i k njemi molit hodijo. V-Toledojskoj êršekovojoj cêrkvi kážejo edno ograjeno mesto, gde eden kamen jeste, od šteroga tó vçi r. kath. cêrkev, ka je níгда na tistom kámni počívala Márija, naj si trúдне nogé otávi. Toga kamna napisek je: „Gda je nebés kralica na zemli hodila, na etom kámni je stánola . . . Teknite se toga kamna, z popolnov pobožnostjov i erčite: Molimo eto mesto, gde je ta svéta devica svoje nogé od trúda otávila.“ 200 dní buča.

Vu veliki šeregê so prihájali tá lúdjé i skôz gráhke z prstámi pošílali kúše prôti kamnu. Eden Fliedner imenúvani evang. dúhovnik je eden máli štemplin, na šterom je Márije kêp bio, dao prêk Kensit glavnomi tájniki i pravo njemi je, ka je tá mála znamka požegnjena i on je jo od edue ženske dôbo, šteroj je jo eden r. kath pop dao záto, naj jo deteti dá pojesti, ár te ono ozdrávi. Pri tákšem položáji se nečúdjemo, či so v-španjolskom ešče v-1925 leti comprnice žgáli.

(Date pride.)

neprosijo, ali foringa i cêhmeštra dohodnina. Nego či bi zdâ tak dobri bíli, g. dúhovnik, ka bi me vu Božem iméni spovedali.

— Prav je, dobra dúša! Hodmo na stanovánje.

Starica se je prestráhšila i erkla:

— Nê! Nê, za ves svêto nê! Domá niti nevêjo, ka sem jas ese prišla i nê so k coj pripravleni k etakšemi svêtomi deli. Mogôče bi mi sin niti rad nebi bio. Včási, včási se svájúje, pa je nê rávnno húdi človek. Šôla je samo na ništeri stopáj ese, lehko bi tá šli. Gospon učitel so že vòpústili deco. Prinesla sem sí malo vina túdi k Kristušovojoj večêrji, krčmarica mi je dála z-dobre vôle. Sin mi je nê znao, ka namênim, itak je nê mogao kúpiti.

Od ponošénoga rôbca je naprê prišao pod njega skriti glážek, eden máli zdravinski glážek z-nika malo vinom.

Dúhovnik je dobrovolno odobro i šôla je včási ôsvetne Bože slúžbe prestor postánola. Sirôta vtrêta dúša je vadiúvala i doli djála grêha bremen i z vò razpriestrêtimi perôdami na pôť pripravlena stála.

V-misli vtonjen si je seo dúhovnik znôva na kôla. Starice znášanje njemi je pred dúhovnimí očámi bilò, siná, šteri je telko zagovárjanja potrében bio, je krívoga prevído i gori je djao pri sebi, ka tomi do konca príde.

Te rad gučêči foringáš je brezi pitanja záčao gučati:

Uprav se je spovêdala ta starica Petrova túdi? Hej, z tóv bi bogme túdi dobro včino Bôg, či bi jo k-sebi vzéo. Nečúdjem se, či želê odhájati z eloga plačnoga dôla. Nema sirôta níkšega poštenjá pri siná svojega hiži, náimre od onoga hípa, kak betegúje. Njé zvišena snêha jo niti v hiži netrpí, ár nemre njé kašlánje pošlúhšati. V-ednoj mrzloj kámri more ležati i či

Dijaškoga Doma slobôd od Flisár Jánoša.

Slédnyo nedelo pred božičnimi počitnicami je vzeo naš evangeličanski Dijaški Dom slobôd od svojega prvoga skrbnika, Flisár Jánoša. Soboško ev. žensko društvo je ob toj priliki priredilo tomi odhájajóčemi skrbniki na čest v Dijaškom Domi edno čajanko, na šteroj so túdi vnôge gospé ženskoga društva tál vzéle.

Eden zaistino s srcá shájajóči slobôd je bio tó. Obrúdjeni pod brémenom več kak 80 lét so slobôd vzéli Flisár Jánoš od našega mládogo roda, šteromi so posvétili vse bogástvo svoji dúševni kličov; naš mládi rod se je pa poslôvo od „drúgoga oče slovénke decé“. Záto je bio ete slobôd tak prisrčen i záto so genole slobôdjemajóče reči gojencov i skrbnika vse navzóče tak, ka se je ni eden nê mogo obrániti skúz.

Pod voditelstvom prefekta Vučaka je pevski korus Dijaškoga Dôma popévo prvi i slédnji veršus naše 374. církvne pesni, potom je pa v iméni vsej gojencov léstošolec Berke slobôd vzeo od „Flisár báči“-ja:

„Ob prvim je, da dijáki i dijákinje etoga našega evang. Dijaškoga Doma slobôd jemléjo od svojega vodítela. Záto se s tem žalostnêšim, s tem britkêšim srcom poslávamo od Njih. Pretrésla so se naša srca, gda smo čúli: Flisár báči, naš ravnitel, odhájajo od nás. Zadosta njim

bi dobri sôsedje se nebí za njô skrbeli, bi ešče gladúvatí mogla. Pa bi bôgšega šorša vrédna bila. Nega od njé bôgše ženske vu vésti, bogábojéča, lúdi poštvájóča, delavna je bila vu celom svojem žitki. Rano je vdovica postánola, ali záto nê je prišlo na nikoj njé málo vérstvo, pošteno je gori zhránila svoje četvéro sírotne decé. Ali tê njé bogme húdo plačújejo za njéno skrbnost. Edna či njé je bár ešče za deklinstva mrla, ali ta drúga se je omožila v-váraš z ednim železničárom. Právijo, ka njé jáko dobro ide, krščák nosí, za nagyšágo se dá titulálivati, ali materi nepožele nigdár niti ednoga nevolnoga róbčeka nê. Te staréši sín njé je kertês pri čalanskom gospodini. Istina, ka že famillio má, ali od sírote materé niti nešče čúti. Že so se ešče túdi právdivali, što jo náj hráni. Bírovija je tak zravнала, ka jo Števan more hrániti, on nema famillie i njegov je ostano pri delbi hram, vu šterom stanjúje. Sírota Kosecojca, bogme lago-

je že vsa tá dúga léta trplénja, skrbi i nevôle i zdá si želéjo mírovněši žitek.“ Po eti rečáj se je v iméni vsej zahválo za ves trúd i skrb, štero so v eti dúgi létaj potrožili na Dijaški dom i njega gojence.

Po eti rečáj slobôda je Allec Marija deklamirala pesem:

Flisár báči odhájajo.

Pred dverami dijaškoga dôma
so postanola velka kôla;
postele, omáre nakládajo,
Flisár báči od nás odhájajo.

Dijaškoga dôma stanovniki
žalostno hodljo i pobiti,
skúznaťi ôči se zgučávajo:
Flisár báči od nás odhájajo.

Obrúdili so pod lét brémenom,
môč jih zapústila je z vrémenom.
Náj z nami se več ne zburkávajo:
Flisár báči od nás odhájajo.

Zadržati jih mi že nemremo,
v slobôd njim pa vsi oblúblemo:
Flisár báči bár zdeaj odidejo,
ali naša srca s seboim vzemejo.

Za tem se je predsednikojca soboškoga ženskoga društva ga. Dr. Šomenova povzdignila k reči: „Žalostnoga srcá smo vzéle na znanje, ka odhájajo Oni z našega Dijaškoga dôma. Záto

jega skrbnika má! Števan je že, kak junák razbljásti, svájúvajóči dečko bio, od onoga hípa mao pa, ka je od vojákov domô prišao, je právi boží bíč občine. Mesto církví oštarijo rad pregledáva, mesto Bogá molénja preklínja. Zpreklínjanjem stáne i z grêhom léže. Z držinov si túdi húdô dene i že večkrát je rokô zdigno na síroto slabo mater!

Na drúgi dén se je eden močnoga zrása možki naklono vu dúhovnika pisárnico. Z-písanim róbcom si je močno meno oči, kak je notri zgláso:

— Sírota moja stára mama, Kosec Petra vdovica so nicô mrlí. Naj bodejo tak dobri, da lépo predgo odpráviyo pri pokopálišči. Nebom mlúvao stroškov, da me lúdjé naj nepogovárjajo!

— Jeli bár, zdá neboš šajnálivao, ali dokeč ti je živéla, si i záloš krúha šajnálivao od njé?! Od svéta pogovárjanja se bojiš? Kapa od lastivne dúšnevěsti se nebojiš? Z drágim poko-

sno prišle mi z lúbézní i spoštúvanja do Njih zdá esí, gde so se Oni teliko trúdili, teliko vrémena potrošili. Eti vse Njih zasluženosť glási! Ali Njih blagoslova puno delo se je túdi na naše žensko društvo razpréstrlo, zato nás je zahválnosť do Njih pripelala k Njihovomí slobódi. V srci i v dúši de naše žensko društvo túdi na dale ž Njimi i Boží blagoslov prosimo na Njih.

Zdá so Flisár Jánoš, genjeni od prírčníc réci predsednikojce ženskoga društva i od zahválne lúbézní svoji vučnikov, s krátkimi rečmi opisali svoje delo za Dijaški dom. Z rečmi zahválnosťi so se spómnili vsej, ki so jih podpérali v etom deli: soboškoga ženskoga društva, gospóda šinjóra i vsej, ki so kakkolí podpérali i naprêpomágali eto edino nástavo prekmurskoga evangeličanstva. V žmetni vrémenaj je bio postáveni náš Dijaški dóm, ogróžala je njéno stávo gospodárska kriza i nestálnosť soboške gimnázije, tak ka so bila léta, gda smo samo 8-10 gojencov meli v svojem Dómi. Ali gospód je z nami bio! Lúbézen i áldova gotovnosť naši vernikov, zbóžšanje razmér i razšíritev soboške gimnázije so na nóvi žitek obúdíle náš Dijaški dom, tak ka je dnes že skoron pretésen. Po etom preglédi zgodovine Dijaškoga doma i svojega blagoslova punoga dela v njem so nadaljávali: „Teži me brémen 80 lét! Moja móč me zapúšča, drúgi človek je že potreben na eto mesto. Zató sem prostovolno odstópo!“ — Po

eti rečáj so se k svojim gojencom obrnoli, glás njim je začno trpetati, reči so se njim zastávlale — žmeten je bio slobód od mladine, v šteroj so najšli svoje pozvánje, svojega žitka zvišeni cíl i šteroj so neobtrúdjeno slúžili do svoje visike, 80 létne starosťi. Prepróste so bilé ete reči slobóda, edno slédnje opominanje drúgoga oče naše decé: „Vam vučnikom pa hvála za spómenek. Ka ste dobroga eti čúli, to nasledújte, ka te vrédni i zahválni sinóvi svoje cêrkev, štera vam je ete dom postavila. Če te po skončanji svojega včenjá vó prišli v žitek, vi te vzéli v roké ravnanje naše cêrkev. Ne pozábte te nigdar ete hiše, gdé ste svoje prvo znánje zadóbili. Bóg vás sprevájaj po potáj vašega žitka, ka te istinski verniki naše cêrkev i podpérateli ete nástave!“

Ali Dijaški dom se je nej mogo tak hitro lóčiti od svojega voditeľa. Šéstošolec Talányi je deklamiro svojo lastivno pesem:

*Flisár báčljl v spomín za vrémen odhájanja
z Dijaškoga doma.*

Trúdna je pót pesmi živiénja,
zató hodl, stárec, v prístán,
ka se pripravíš na konec trplénja,
račun dáš v vóčnosti hrám.

Čúli smo túgoben glás!
Naednók je prišo.
Ně so vórvála srca naša,
trepetala so, kak vu bojazni klása,

páliščom samo sebé naméniš zvišávati, ali svéta óči neboš mogao zavézati. Že dávno je vó povedao svét na tébe sód: nezahválen húdi sin svoje materé!

— Prosim, tó je ogrizávanje, zagvúšno je tó niki moj neprijátel zmislo na méne, ali so se pa mati léhko sami tóžili? Tákša stára ženska že nevě, ka gučí!

— Ne gréšši ešče več! Ona se je ně tóžila, témbote te je zevsákov rečjov zagovárjala i ešče je z-tém neistinskim gučom na dúši prihájala pred Gospodna pravičen stolec. Jas jo sprevodim z-poštením tálom, ali pri njé škrinjí nečákaj, ka bi tebě hválo. Ali na tébe bodem kázao, kak na nezahválnosťi živo péido, ki si za dobróto z-húdim plácao i léhko čákaš Božo kaštígo na sébe!

* * *

Bárbi léhko tó pravo, ka je Kosec Petrove

šorš li vóvzétje, ali žalosťno mam vadlúvati, ka je eden z-ti dosta ovi drúgi!

Kak glédam one ponošéne velke róbce majóče mamice, štere po nedelaj v-cérkev prihájati vídim, znam, ka je nji šorš navéksé vsě prispodoben k Kosec Petrovoj starici. Nji srdcá so puna lúbéznosťi, ali one siróte jáki máli tao dobijo z-lúbéznosťi. Či so že po vnogo svetli nočáj svoje otroke gori zhránile, tá si sédejo k-vnúkov zibelom i ober tej verostújejo brezi vse pogovárjanja trplivo, ali pri nji betežni postelaj rětkogda verostúje verna skrbnosť zahválnosťi. Vu dúši i těli vtřete, kak oslobodítela čakajo smrt.

Či se međ ete prígodke čítelmi samo li eden náide, kí na srdcé vzeme ti obstaraní, slabí stári žensek, mamíc šorš i nešajnáлива od nji vgaséčega žitka edno malo toplóče, tople hiže, tople lúbéznosťi — teda sem ně zaman spisao doli tó prígodko.

gda ga vöter na pôli mája,
Kak blišk z visikoga nëba
prék rávni razpršena črëda
zbrála se, ka spopëva zádnje redé,
zvenëče vu jasnosti slovenske zemlé.

Prišo je čas! . . .
ka mesto vkraj dáte od vás
prihájjóčemi mládomi rodi,
počinek správiite trüdnomi tëli,
ár pesem živilënja na konci pôti
starost zaglédne vu rájskom vrti.

Tam srëdi goričkoga vesëlja
je šla vaša pôti mladosti sprotolëtja,
od létanja po blatni cestáj
gor do latinskih vučëcih šól,
pa prav do križevskih mládiñ gláv,
gde ste bistrili jim pamet
i varvali živilënja zámet.

I vaš dñh!
Vüsta bila so puna rëči pravice,
vsigdár pred vami šla pôti je istine,
od vekivečne radosti razoráno je lice.
Vüpali ste! vörvali ste! nazveščávali ste!

I vaša lübéznost!
Što lübo je zemlo slovensko
bole od njih?
što potrdi lübéznost tó bole
od vaših knjig?
Pësmi glásile lübéznost so roda,
i rod jih je čteo i blagrüvao.
Duže, kak vu Ledavi bode še voda,
dnže pesem de, jezik vaš kor'nüvo.

A nit živilënja tečë, se vlečë
neprestanoma svojo pôti li naprë i naprë,
nega ga konca, ni začëtka.

Zitka pôti je pripelala vás vu Soboto,
naše krajine tó glávno mesto.
Tü počinek mirni ščeli ste meti,
domovini drági z mödrostjov slüžití.
Svoji slovenski mili krajini.
tam od Rábe šümlajóče
i do válovja Móre zibajóče,
z gorički dolin i hriböv
prék rávni samüjóče topole
tá do štajerskih zelenih brëgov
ste pisali s svojov trepetajóčov roköv
pesmi, povësti, igre i fabule.

Ali šorë vu miri vás ne nihá,
Evangeličanski dijaški dom že čáka.
Što de ga ravno?
Flisár báči! — oni so té poštüvani möž,
li njihova je eta velika zmožnost.

Dvanajst lét ste ga ravnali,
dvanajst lét se z nami mantrali,
dvanajst lét vam je bila glávna skrb
dijákov obnášanje, njih uspeh.
Velika je bila vaša potrpežlivost,
skrbeli ste za na našega roda prišestnost,
skrbeli za krv té slovenske krvi,
kak orel na visikoj skali sívi
skrbí i varje za svoje te mláde.

Pelali ste nás sköz žitka vihëre,
sköz vnóge blódnje etoga svëta.
Vam se mámo zahváliiti za tá léta,
vam, da nam dnes sunce sije močnejše,
ka pesmi mladosti do lepše, svetlejše,
ka vsáki dén krüñ bô na stóli
i vöter de špilo se z žitom na pôli.

Čemerili smo vás!
Odpüstitë, ár i Bóg odpüščáva
i rajši svojim grëšnikom nazveščáva
lübéznost i milost!

Za brëg odhája sunca starosti svëtlost . . .
Za brëg odhája . . . I vi odhájate od nás.
Čüli smo túgoben glás,
naednók je prišo . . .
Nej so vörvala srca naša,
i nej so süha lica naša,
mi glédamo s skúzami vás.
Srca trepečejo,
kak ob hüdi vöri trepečejo . . .
O, Flisár báči, vi oča ste naš,
vi drügi oča slovenske decé,
ki gléda na vás! . . . i čáka na vás!
Mále i prázne so nás glavë;
kak rastéjo po deždži gobe,
tak vaša je puna živilënja probe.
Sköz svetlost nastájajóčega dnëva
glédamo vašo prišestnost živilënja.
Flisár báči, pómnite nás, —
i mi mo tüdi vás! —

Z ete pesmi, štera je zrasla s src oni, šteri
so v Flisár Jánoši svojega drügoga očo najšli,
guči vsa lübézen zahválni vučenikov!

Gospód šinjör Kovátš Štefan so v imëni
šinjorije zahváliili tomi odhájjóčemi skrbniki ves

njihov trůd za naš Dijaški dóm. Pri tom so se spómnilí onoga, šteroga navdušenosti za našo církev i odgovornoj lúbězni do naše evang. mladine se mámo zahváliti za naš Dijaški dom — pokojnoga Kúhár Franca, šteroga plemeniti dár je ona hiša, s štere je zráso naš Dijaški dóm.

Prvošolec Búkvič je deklamiro ešče pesem:

Flisár Jánoš.

Goričancom i ravencom
ednáko dobro so poznáni,
od naši starcov i mladěncov
li za stric báčija so zvání.

Důševni list i Kalendari
njih pesniško díko glásijo,
dijaškoga dóma šolári
pa skrbniška dela hválíjo.

Štrošolec Škalič, v našem Dómi pod iměnom „Pici“ poznáni, je deklamiro po Pörš Sidiki napisano pesem:

Po konferenci:

Preci časa vu miri
pred cveki so dijáki
srečno živelí.
Pa profesorji tó
grěšnikov knigo
v rokě so vzéli.

Med dijáki
je stráh zavládo.
Šibe so se bojali.
Dobro so znalí tó,
ka brezi toga
domá dobro ne bô.

Te máli Pici
Ně samo dvá, tri,
nego osem cěli
jih prinesě.
V velkom stráhi
trepetajôč pride.

Domá Flisár báči
knižice glédajo.
Te edne pohválíjo,
te drúge pokaštígajo,
ka šteri zaslúži,
tó tůdi dobi.

Že oni, šteri má
ednoga, dvá,
po hrbti precí dobi!
Kapa náš Pici?
Ka ž njim bo?
To skoro mo čúli.

Žé je on na vrstí.
Kurájžno naprě stópi.
Ka valá se skuziti,
če tak ali etak
more dobití.
Če prvě, bógše je.

V rokě knigo
Flisár báči vzémejo.
Na ednók grozno
se razčemeríjo
i knigo čemerno
v njega lúčíjo.

Šibo meni
prinesite hitro!
Ka je zaslúžo
falôt, náj dobi —
Flisár báči zakričíjo
i po hrbti ga vužgějo.

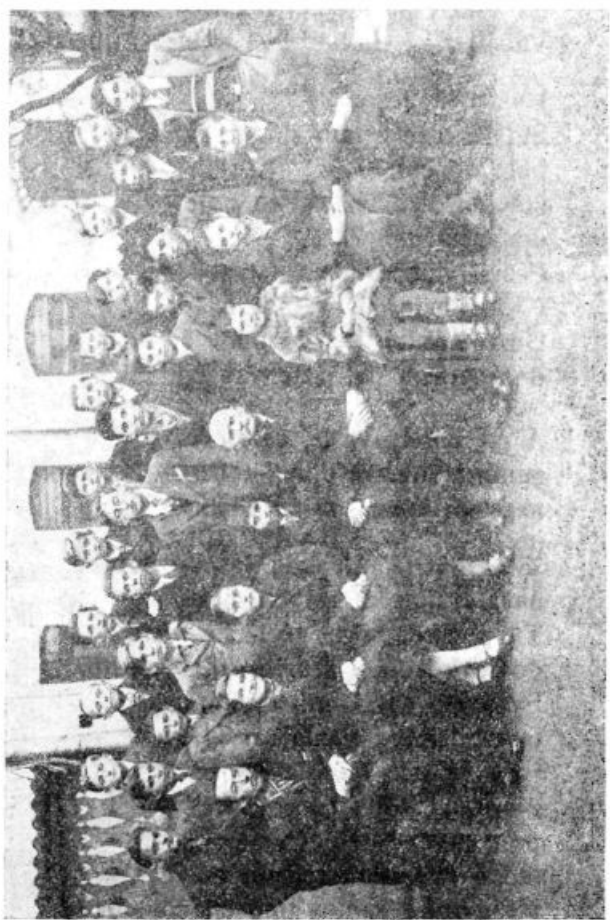
Vdárci kak toča
po njem letíjo.
Nika se ne pita,
kama príletíjo:
Če po hrbti
ali pa gde indri.

Srečno je pretrpo
tó i ništerno nevoló.
Zdá ga žé pred málo
vidíno matúro.
Če palice ne bi biló,
Tůdi njega zdá tam
[ne bi biló.]

Na konci je Pörš Sidika v iměni vsě přek dala gospódi Flisár Jánoši eden povékšani kěp letošnjí gojencov Dijaškoga dóma. Slědnje reči slobóda so bliě: „Ne pozábite nás!“

Kak slědnji je spregóvoro nóvi voditel Dijaškoga dóma ml. Darvaš Aladár, soboški kaplán:

„Gda prevzémem s Flisár báčijevi rók voditelstvo Dijaškoga doma, té samo edno želěnje mam: naj bi mogo tůdi jas tak vkúperzrásti z dijaškim domom, kak je Flisár báčiji k srci prirásla skrb za naš dom. Do vás, naši gojencov, se z ednov prošnjov obráčam, spréjajte me s tákšim zavúpanjom, z kakšov lúběznijov se zdá od Flisár báčija posláviatel! Vidte v meni vsig-dár svojega prijátela i pomočnika, kí de včási znábíti s trdo rokóv mogo vediti vás, ali vsig-dár de samo vaš hasek, vaš naprědek meo pred svojimi očmi.“ Prosěč pomóč toga odhájjóčega skrbníka, prefekta Vučaka i ženskoga drůstva je zaklúčo svoje reči: „Od teliko pomočnikov podpěraní batřivno vzémem na sěbe svoje dělo, za štero sem odgovoren svojim cerkvenim predpostávenim i Gospoduomi Bógi. On pa náj blagosloví naše dělo: náj živě, náj rastě i náj cvetě naš evangeličanski Dijaški Dom!“

Letošnji gojenci Dijaškoga Dóma. V prvom redi na srědi Flisár Jánoš, na lěvom konci Vučák prefekt, na děsnom konci Kološa gazdarica.

Nika od zvönêšnje missie, ali od povrnênja poganov.

Vkùp postavo Flisár Jánoš.

3.) Jeli je potrebno i dúžnost missionálivanje?

Témbole je potrebno ino dúžnost misliti na povrnjenje poganov Europe i Amerike kršćanstvi, ár je dôbilo od Gospodnoga Bogá vse one spodobnosti i škéri, štere so k-povrnênji potrebne. Pred 200 létmi je ešče sedem mesecev trbelo potúvati, dokeč sta prviva dvá evangeličanski missionáriuša z Nemškogaorsága vu Trankebár, vu Dánie edno Zhodne ind ánsko kolonio mogôčiva bilá priditi i tam se njima je dvê leti trbelo vučenikov jezik včiti, naj moreta missie pozvánje odprávlati. Dnesdén so: hitro potúvanje, novine, knjige, film, rádio, znánje i ešče svéta prámočnost, politika, vse tákše štéri, štere na evangelioma razšúrjavanje gotove jestejo i slúžijo kršćanstvi na pomôč. Samo li nágib i dobro volô trbê k-tê škéri goriponúcanji.

Pri vsem tom pa záto dônok velike zádevi jestejo, štere missie delo zastávajó. Črnkavci, hinduše, Kitájci i drúgi poganje so v pamet vzéli, ka se kršćanske konfessie (matere cêrkvi) nezblvajo med sehom. Tô se túdi zvedili, ka so kršćanski orságov stančarje vu Europi v pôl peti létaj v-svetovnoj bojni eden drúgoga z rázločnim rožjom vmárjali. I tak neverjejo jáko vu kršćanske vere pravici, štero nam na oči mečejo, či med njimi missionálivati ščémo, erkôči: Doktor, zvráči, popravi prvle sebê! . . . Zastávka i požmeti missio ešče i tô, kaj Europe i Amerike bogátci vékši tál uprav vónamèni porobiti Indijo, Kíno, Afriko, Austrálio, Južno Ameriko, njé stančare sebí politično podvržti ščé i nê je evangelioma razšúrjavanje njih glaven cil. Záto domorodcov velika vnožina ráj poslúhša bolševistov, komunistov agitátore, kak missionáriuše. Dosta poganov se, i nê brezi zroka, za svojo národnost, fajto, za neodvišenost boji od kršćanov.

Evangeliom pa, kak je tô G. Jezus Kristus pravo, med vse národe more priditi: „Idite po vsem svêti, včite vse národe, krstšávajôči je vu Imé Očé i Siná i Dúhà Svétoga.“ (Mt. 28, 19; Mrk 16, 15)

Či se bár z-Europe i Amerike kršćanov malo náide, kí vu delo stôpijo v-missie vinograd, itak se jí pa, hvála Bôgi, zadosta náide ešče i med poganmi Bože réči glasitelov, kí prehitijo

nás vu Kristuša slúžbi i dostakrát od nás bole lúbijo Njega, kak mí; natelko, ka na missie pôli rájnaprê idôči Mešter naše slúžbe za ništerni čas niti nebode potrebúvao. Med régermi péido denem je, kak apoštol delao Crowther, črnkovski púšpek, sled. Wade Harriš Vilmoš. Med hindi domorodec Sadhu Šundar Singh, evangelioma glasitel i pred nami dôbro poznani Christananda; med japonci Kagawa. Či od tê popolné čtémó, se sramotiti i spoznati moremo, ka je naše kršćanstvo nakeliko slabêše od njihovoga. Tê imenúvani i dosta drúgi domorodni poganov so Kristuša kríž na sébe vzéli i sebê z gorialdúvajôčim živiljenjem za Božega orsága rašúrjávajne dálí na etoj zemli. (Dale.)

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Ka je okô naj vidilo i vuhô, je nej čúlo i vu srcé človeče je nej zajšlo, tá je pripravo Bôg onim, kí ga lúbijo.“ (I. Kor. 2. 9)

Advent v puconskoj cêrkvi. Vu svêtom ino tihom adventnom hípi so vsáki dén bilé držáne zorjenice, pri šteri so dúhovnik govore meli pod etov témov: *krstšansko mišlénje i karakter vu biblljski kêpaj.* Po drobnom: prijátelstvo, poštvovanje višise oblásti, prijaznivost; macalúzanje, vkúpdržánje, stanovitost, batrivnost, ládanje nad sehom; zdržánje réči, lúbézen réda, táljemánje, kultura, vúvstvo, odlášanje, dobročinénje, skôpost, zadovolnost, paščlivost, ogrizávanje, odpúščávanje.

Štipendij. Z fundácije sebeborskoga nemeškoga Luthár Gergora i familije lahko dobí štipendij srédnje, ali višise šole vučenik (vučenka), kí je z Puconske fare, srmaški, dobroga oponášenja, paščlivoga včenjá, predvsem sirotič (sirotica). Što je takši i ščé ete štipendij zadobiti, on naj svojo prošnju, z točnim prepisom svojega zádnejega izkáza, do 10-ga febr. t. l. notripošle presbiteriumi Puconske fare.

Bodonci. Z božičnim blagoslovom bogato oklajeni máli Jezus je prišo dec. 24. vu bodonsko evang. faro. Mnogo radosti i dobrote je prineso bogácom i siromákom, velkim i málim. Tê dén popoldnévi ob 2. vóri je bio decé božični zvečerek vu cêrkvi, gda po dúhovnika predgi so deca pod vodstvom g. Kúčan Kálmán vučitelá edno po nji spisano božično igro dálí naprê, tak lípô, ka je nej samo edno-oko rosnatno bilô. Zvúntoga so bilé različne deklamacije.

Strúkovska godba je pod vodstvom g. Bako Károlj šol. upravitelja edno od nji komponirano božično partituro igrala, štero, so na drugi dén, na prvi božični svétek, ponovili. Bodonski moški pevski zbor je pa pod vodstvom g. Vukan Koloman šol. upravitelja na 4 glase edno božično pesem popevao. Mnogo dúhovnoga blagoslova je prineso té déa roditelom, gda so vidili, kaj njihova deca je na dobroj pôti; — nej samo ka se Jezuš k njim približava, nego oni túdi njemi prôti idejo i tak se trôštati májo, ka na toj pôti vu starosti dosta sladkoga sáda vživali bodo! Ešče več blagoslova je pa poslaol te máli Jezuš našoj šolskoj deci! Nê samo dúhovnoga, nego zemelskoga túdi! 1.) po g. Benko J. narod. poslanci 8 párov obúтели i nogavic, 2.) po Dravskoj banovini 41 m tekstilnoga blága, 3.) po g. Szincz J. veletrgovci v Maribori 30 m tekstilnoga blága i 2 moške gornje hlače, 4) po domáči trgovcaj g. Hahn Hinki podplate i po g. Hahn Šamueli tekstilno blago. Tak bogato obklajeni z mnogim blagoslovom je k nam prišo te máli Jezuš, gvúšno záto, ár zná ka prinás dosta sirmákov jeste. Lépi blážení je bio té dén šteroga blagoslova pun spomenek ešče dugo med nami živo bode. Záto: Dika Bôgi na višini, ki nam tak mnogo blagoslova poslaol po svojem sv. Sini! Hvála vsem onim pobožnim dobročinitelom, ki so z Jezušovim blagoslovom tak dobro obklajeni k nam prišli! Hvála vsem onim, ki so z toga lépoga svétka delaven tao vzéli! Hvála ženskomí družtvi, štero je té dén tak lépo božično drévo postavilo vu našo cêrkev. Šiftar Károlj, dúhovnik.

Selo. Na 3. adventno nedelo je Selanska ev. filialna verska občina pá lépi svétek méla. Lendavski dúh. je gláso rêč Božo v dvôjem jeziki i Kristušova večérja je túdi vöobslúžavana. Pri Božoj slúžbi, štera je v Fokovskoj šoli držána, jih je 400—500 bilô, pri spôvedí pa do 80, navékše staréši. Šola je nabito puna bila i ešče gang. Z toga se vidi, kak preveč je potreben tú eden primeren Boží hram. Cerkev je predaleč, posebno za staréše i deco i záto se — nájmre mlájši — záčajo vkraj odvaditi od cerkvi. V tom je velika nevarnost za nás. Tú se ide za šorš do 1000 evang. dúš! Záto vsaki pošteno i evangeličansko misléči človek samo podpréti i nê zavérati more tó delo. Itak so pa bili ništerni (samo po iméni evang.), ki so se protipostávlali, da bi se v šóli na to 3. adv. nedelo obdržála

Boža slúžba. Ali osramotili so se. Grdo je, či se štoj za volo kákše politične stvári zagánja v versko i cerkveno delo. Či bi tákši zmágali, te bi od tisti 4—500 dúš samo edna desetina šia poslušat rêč Božo i tisti starci bi túdi nê mogli vživati večérjo Kristušova. Što kaj tákše na svojo dúšo vzeme, tistomi tó na njegovoj dúši zgori! Gospodin Bôg je z onimi, ki Njemi čést i díko ščéjo vöskázati i „či je Bôg z nami, što je te prôti nam?“ — Selančar.

Turobni glási z Gor. Slavečke ev. fare. Odselili so se zádnji mēsec vu edno bôgšo domovino; vd. Špilak Eva, roj. Hajdič iz Vidonec, 78 l. st.; vd. Čurman Jelena, iz Sotine, 82 l. st., Landžaj Franc, vdovec, čevljarski majster, iz Serd'ce, 58 l. st. i 2 otroka. Vsi eti preminôči naj spíjo sladko vu grôbi svoj sen. Ti žalüvajúči pa naj nájdejo trôšt pri Oči nebeskom!

Božičnica na Gor. Slaveči. Dec. 24., na svéti post zadv. ob 3. vóri smo vu našoj cêrkvi lépi božični zadvečarek svetili z sledécim ôsvetnim programom: 1) Začétna občna pesem: 70. 2) Svétešnji govor dom. dúhovnika pôleg Ev. Ján. I 1—10. 3) „Hodmo, verni kršćenici“ (choral) solo popévao Pojbič Joško, sprevájó ga na harm. dom. kántor, na gosli pa Obál Joško. 4) „Néba“ deklamálivao Kováts Helmut. 5) „Oh, kak te mam prijéti...“ (choral) spévao na 4 gláse naš cêrk. choruš. 6) „Božič“ deklamálivala Huber Marjeta. 7) „Čákaj, dúša moja“ solo popejvala Kováts Frida, na harm. jih sprevájao dom. kántor, na gosli pa Obál Joško. 8) „Šterikoli gorivzeme tákše déte vu iméni mojem...“ božična igra. Pisala Kováts Frida. Naprej so dáli šol. otroci. 9) „Tiha nôč, svéta nôč...“ na 4 gláse spévo cêrk. choruš. 10) „Nedobi sálaša“ deklamálivao Žohar Franc. 11) Zaprtna občna pesem. Po ôsvetnosti je offertorium bio nabérani na Novo Vrbaško diakoničko družtvo, darüvano je bilo 106.25 Din. Lépo, veliko božično drévo smo túdi meli vu cêrkvi, štero je lipô bilo okinčano. Na konci ôsvetka je 54 srmaški šolárov bilô obdarüvano z blágom v vrédnosti 1160 Din, štero šumo so domáči dúhovnik, trüda nemilüvajúč, pri svoji poznancaj nabráli vkúpe na té svéti cil. Hvála túdi na etom mesti vsém plemenitim darovácom.

Gibanje prebiválstva v Gor. Slavečki ev. fari v 1936 leti. Narôdilo se je vsvékúp 39 decé, od té moškoga spóla 20, ženskoga spóla 19. Zákonski je bilô 30, nezákonski 9.

Mrtvorojení 2. Mrlô je od rojeni otrok 4. Narôdilo, dotično mrlô je v posebni fárni vesnicaj: Gor. Slaveči 6-3; Dol. Slaveči 6-3; Sočina 6-3, Serdica 1-2, Nuskova 9-4, Kuzma 4-5, Gor. Lendava 2-0, Sveti Jurij 3 1, Rogaševci 1-0, Vidonci 0-1, Matjaševci 1-0, Dolič 0-1, Krašča 0-1. Mrlô je vsevküpe 24 oséb, od té možkoga spôla 10, ženskoga spôla 14. — Zdalô se je 21 párov, od té čistí ev. párov 18, mešani 3, od té 3 párov so vsi trije rezerváliš dáli na naš strán. — Pri konfirmácii je bilô vsevküp 43 otrok, od té 22 dežkov i 21 deklic. — Pre stôpila sta v našo cerkev 2, od nás so překstôpili v r. k. církev 3.

Lendava. V Lendavskoj máloj gmajni se je v preminôcem (1936) l. narôdilo 6 pojbov i 1 deklina, tô 7 decé; mrlá sta 2 možka i 2 ženski, tô 4 osob; V hižtvo je stôpilo 3 čistí párov i 2 mešaniva, vküper 5 párov; v našo cerkev so stôpili 3 možki i 4 ženske, vküper 7 i našo církev sta zapüstili 2 ženski. V osnovno šolo hodi 32 decé, v meščansko 10, v trgovsko 1. — Na cerkev je v gmajni samoj 1869 Din prišlo vküper, zvün gmajne pa (G. A. D.) 2870 Din, tak da smo naš cerkveni dög znižali na 40.000 Din. z tem i z velikodüšním dárom Sobotške ev. gmajne, štera nam je 5000 Din dugá odpüstila. Zvün toga je gmajna dobila na pokritje svoji letni izdátkov od G. A. D. v Jugosl. 1000 Din i od Prekm. G. A. D. 900 Din, na notránjo missio od püšpekije 500 Din. — Našo málo gmajno (teh 320 düš), štera je kak máli otok v morji drügovernikov, bi že požrlo valôvje, či bi nás vüpanje v Gospodnom Bôgi i lübézen naši močnêši verebratov nê držála v živlênji, kak nevkleknjene svedoke Kristušovoga evangeliuma. — V adventi na 2. i 4. nedelo smo meli verske zvečerke, na šteri je naprêdávanje, goričtenjé, deklamacija i khoruša popévaje bilô. Posebno lepô sta deklamálivala Gábor Zoltán (mešč. šola) i Gábor Blanka (I. razr. osn. š.) — Na svéti večér je (i tüdi v svétke pri Boži službaj) cerkveni khoruš popévo pod vodstvom Gálič Illuške učít. Škalič Mikloš i Dobožič Čopi (ešče ne hodita v šolo) sta pa pri božičnom drévi deklamálivala. Deca so z božičnoga dréva i ništerni tüdi z oblêkov bili obdarüvani. Dáre je žensko društvo pobralo vküper. Tô je nakrátcí naše edno letno šafarüvanje. — Eden preci velikí vdárec nás je doségno v začétki toga nôvoga leta z tem, da so nás naš prelüblení in-

špektor Vukan Lajoš s svojov familiov ostavili i so se preselili v Varaždin, gde so eden hotel „Jagnje“ (Lamm) vzéli vö. Z tóv verevrêlov familiov smo dosta zgúbili, celô pa z g. inšpektorom, ki so telko trüda, áldovnosti prinesli od l. 1924 (kak so obrvim za inšpektora zvoljeni), naj se tá mála gmajna obdrži, dale rasté i cveté. Pri zidanji cerkve so vedno désna rôka bili dühovniki. Trôšta nás samo tô, da so nê rávno daleč i da so inšpektorsko čést dale gotovi nositi. Bôg dáj obilno blagoslova i sreče njim i familij na nôvom mesti. Tô njim želêmo vsi vörniki z pastérom vréd. — Sk.

Širitele Evangeličanskega kalendarija prosimo, da neodáne eksempläre neodlášano názaj pošlejo v Prékurmursko tiskárno.

Mrtelnost. Dne 27. decembra 1936 mrla je v Stari Turi na Čehoslovaškem blagoslovena evangeličanska pisátelica Roy Kristina, stara 76 let. Napisala je vngô spodbüdni i návučni knig za svoje evangeličansko lüdstvo, kateri najlepša je knjižica „*Brez Boga na svétli*“, štero smo kak prilozbo Dúševnoga Lista dáli našim čtitelom. Vu přišestnivi dvé numeri pa vu zahválnom poštüvanji na njéni spomin objávimo edno njéno cártno lepô pripovêst od „Slavička smrti.“ — Mrla je i vendar živé dale v svoji knjigaj ino guči z nami. Daj Gospod, da bi vngô našli Boga sköz njénoga sádarodnoga dela.

Božični zvečerek vu puconskoj cêrkvi. Dec. 24-ga popoldnévi ob 2-ma vöroma se je puconska prestrana církev napunila z velikimi i málimi. Po občnom popévaji je liturgična služba držána, med šterov so dühovnik meli govor na podlági Jan. 1, 14. Šolárje so dosta deklamálivali; pod vodstvom Jonaš kataheta so pravdobro naprêdáli edno božično igro; zmês so pa dvôglásno lepô spopéváli več pësem. Bilé so tüdi božičnice z lepim redovékom v Andrêskoj-, Brezovskoj- ino Predanovskoj šôli i povsédik je obdarüvana sirmaška deca.

Pošta. Žádnje svétke je glávni reditel od čtenjárov dosta veséloga poročila i trôštanja přejao. Z nájevč pisem se jávi velko hrepenênje za domáčov cerkvov, vu štero ti ozdaleč bodoči nemrejo gorlitti s svojimi dománjimi navküp. Vu etakšoj düševnoj žalosti je njim nájevčši trôšt naš Dúševni List i naš Evangeličanski Kalendari, žteriva z nezgovornov radostjov čtéjo. Vsakoga želênje smo radi spunili, prošena taki odposlali, navékše vsakomí v písmi dáli odgovor; ništernim pa eti odgovorimo. *Temiln l. Montreal.* Hvála na poslání pënezaj i pozdrávaj! *Božič L. Opovo.* Želête: „Bár bi D. List mogao nedelno prihájati vsakoj evangeličanskoj hiži!“ Isto je tüdi naše želênje. — *Kodela V. Francija*

Hvála na lübeznivi písmaj. Dvê leti je za plá čati. *Kološa M. Francija*. Veseli nás, ka D. List rédno vdáblaš ino te obeseljáva lépo čtenjé, šte ro vu njem vsigdár nádeš. Réšan ti je tüdi tó radost, ka si blüzi k protestantskoj cêrkvi. — *Novak Aleks. Chicago*. Vam odposláni Kalendar i D. List je nazájpríšao. Naznanite nam svoj točen adres! *Kerécz Ferenc Budapest*. Posláni 50 din. smo préjali. Sicá hválimo. Blájženo nóvo te to i pozdráv!

Turobni glási. Zádni mēsec so se z Pu conske fare odselili vu večnost: vd. Fajs Kata, roj. Sečko v Brezovci, stara 83 leta; Terplan Eva, roj. Harl v Andreč, st. 46 l.; Cipott Ana, roj. Bencik v Lemerji, st. 70 l.; Varga Števan v Puconci, st. 81 l. — Naj májo sladtek grobski sén i blájženo goristanenje!

Dr. Bancsó Antal, šopronske teol. akademije vpok. ravnátel, v 86 let starosti je mró v Budapesti. Dober tao naši dühovnikov i učitelov je On osnávlao. Januára 5-ga je bio njegov sprévod. Njegov nigdašnji odličén vučenik: D. Kapi Béla püšpek so jemáli slobód od Njega.

Samovolni dári na goridržanje Düševnoga Lista: Čarni Vilma Sebeborci 5 D, Barbarič Karolina, Krnci (Francija) 10 D. Kühar Štefan, fárni inšpektor. Puconci 50 D, Bakó Karolj, š uor. Strukovci 50 D. Kühar János gost Puconci 25 D, Persa Miklešova Polana 5 D, Benčec Arpád Lemerje 10 D, Pentek Franc Polana 5 D, Sever Šandor Pečarovci 2 D, Kúronja Janoš Gorica 2 D, Cipott Ivan Polana 5 D. Kühar Matjaš Puconci 5 D, Zorko Štefan Lemerje 2 D, Bergles Jožef Šalamenci 3 D, Kühar Ivanova Gorica 2 D, Banfi Vilma Lemerje (Francija) 20 D, Marič Štefan Puconci 5 D, Horvath Maria Gorica 2 D, Fujs Štefan ženov Montevideo 17 D, Banfi Bela Lemerje 2 D, Boldižar Štefan Šalamenci (Francija) 10 D, Vratarič Miklos Predanovci 10 D, Benkič Kalman Pužavci 2 D. Šoštaréc Franc düh. Subotica 50 D, vd. Šoštaréc Matjasova Puconci 10 D, Klemenc Ilona Markišavci 2 D, Kumin Ivan Vesčica 5 D, Kolosa Lajos Gorica 2 D, Ivanič Jožef Žepovci 5 D, Szinicz Janoš veletrg. Maribor 70 D. Franko Franc Puconci 12 D, Močnik Jožef M. Sobota 20 D, Kühar Vilma Puconci 2 D, Krančič Janez M. Sobota 10 D, Mikola Sándor Budapest 50 D, Jarnevič Peter M. Sobota 10 D, Zelko Miklos Nemsavci 2 D, Horvat Štefan Mlajtinci 6 D, Sinic Franc Černelavci 2 D, Vratarič Ludvik Sodišinci 5 Din. — Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála vsém, ki vu eti težki časaj hitijo nam na pomoč, naj moremo nadale goridržati naš preveč potreben jedini slovenski evangeličanski list!

Puconci. Premínóče leto se je narodilo v našoj fari 31 dečkov i 46 deklíc, vsevküp 77 decé; z ete je 3 nezákonske decé Mrló 62 oséb, med tēmi 30 moškoga spóla i 32 ženskoga spóla. (Zvön tē sta v Sobočkom špitáli mrli 2

osebi i 1 vu Franciji.) Roiercov, dotično vöpreminóči pride na posebne fárne vesnice: Andreč 4-6, Bokrač 2-2, Brezovci 4 5 Dolina 3-2, Gorica 2-9, Krnci 4-4, Lemerje 9-7, Markišavci 2-1, Mosčanci 4-1, Pečarovci 3 2, Polana 2-2, Predanovci 4-4, Puconci 11-3, Pužavci 6 1, Sebeborci 10-7, Šalamenci 3-2, Vaneča 4-4. Zdaló se je 23 čisti evang. párov, nadale 6 párov tákš, ka je móž r. kat. vere, 1 pár tákš, ka je móž srbske pravoslavne vere i 1 pár tákš, ka je žena r. kat. vere. — Pri konfirmácii je bilo 59 dečkov i 46 deklin. — Z Gospodnovov sv. večérjov je živelo 686 moškoga spóla i 991 ženskoga spóla oséb. — Vu nasó cêrkev je né prestopo nišče; z naše cêrkvi je vóstopo vu rim. kat. cêrkev Zelko Štefan, roj. 1922 ga v Mosčanci. — Dobrovolni daritelov po zlatoj knigi smo meli 383 šteri so darüvali 912425 Din gotovi pénez. 8 fařátov pesmeni knig, 72 svēči na ořár, 288 svēč v bliscáre, 4 teglinov živ korin i 2 püšlica slamatni korin. — Düševni List má vu fari 400 napréplačnikov; Evangeličanski kalendar si je spravilo više 500 fárni družin.

Dári k nesprhlivomi vencu v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Dijačkoga doma stipendij; Poredos Franc Predanovci 10 D, Temlin Ida Lemerje (Kanada) 1 Dol., Zelko Francova Lemerje (Chicago) 25 Din, Sever Ivanova Polana 10 D, vd. Šoštaréc Matjasova Puconci 10 D, Oček Franc Mosčanci 4 D, Franko Franc Puconci 10 Din. — Nájsrdčnēsa hvála za tē korine postüvanja.

Dári na Dijački Dom. Kréčka posojilnica v Soboti je tüdi letos obdarüvala nas Dijaški dom z velikodüšnim dárom 500 dinárov. Zahválimo ravnátetstvi eto podpéranje nase nástave; Zelko Francova Lemerje (Chicago) 25 D, Vratarič Miklos Predanovci 20 D, Močnik Jožef M. Sobota 20 D, Obal Jožef Žepovci 20 D, z Gederovec Kránjec Petra vd. 50 D, Mikola Sándor Budapest 50 Din. — Lépa hvála!

Ka novoga? Národna banka v Beográdi je vódála nove papirnaté penēze po 500 Din, ki so že v prometü. — V Ljubljáni so odprli podružnico Priviligirane Agrarne Banke (PAB), kama do tekli vsi dugovje kmetov, ki so pod zaščito. Protest slovenskih zadrug, ka bi naj vsakš denárni závod sam kasirao svoje duge, je ostao brezuspēšen. — Elektriř kacija Prekmurja ide naprej. V lendavskom srezü Kranjska elektrarna ščé razširiti svoje vode i napeljáve, v sobočkom srezü pa Falska elektrarna. Po neumornom trüdi g. predsednika obšine Puconci je zdaj zaklüčen dogovor, ka se električno omrežje iz Soboté razšüri v Puconce i je oblübleno, ka na vüzem zagorijo prve žárnice v cêrkvi. Bog daj, ka bi se oblüba spünila! — Holandska prestolonaslednica Julijána se je poročila v Hági v kalavinskoj cêrkvi. — Göring nemški min. predsednik je z gospov vréd gost pri taljanskoj vládi v Rimi.